

หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาอาชีพ
หมวดศิลปะและหัตถกรรม

ช่างสลักแทงหยวก

DCID LIBRARY

0000008224

ค. ๗๖๓๑๖

๑-๒๔๖๕

๐๑

ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๒๖
จำนวน ๓,๓๐๐ เล่ม

หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาชีพ หมวดศิลปะและหัตถกรรม

ช่างสลักแทงหยวก

(ศท. ๗, ๐๒๓)

ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการและสำนักงานศึกษาธิการเขต ๖ และ ๗ ได้ร่วมกันจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชาอาชีพ หมวดศิลปะและหัตถกรรม ช่างสลักแทงหยวก ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการ ได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๒๕

(นายบรรจง ชุตกุลชาติ)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

เลขทะเบียน.....	5314	ท. 9
เลขหมู่.....		
วันที่.....	2	ต.ค. 28

คำนำ

หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาอาชีพ หมวดศิลปะและหัตถกรรม ช่างสลักแทงหยวก ชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้นนี้ กรมวิชาการและสำนักงานศึกษาธิการเขต ๖ และ ๗ ได้ร่วมกันจัดทำขึ้นเพื่อใช้ประกอบ
การเรียนการสอน สำหรับรายวิชา ศห.ท ๐๒๓ ตามหนังสือรายวิชาอาชีพ (เพิ่มเติม) ในหลักสูตร
มัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๒๑ ได้อย่างเหมาะสมกับสภาพปัญหาและความต้องการของ
ท้องถิ่น โดยมอบหมายให้ครู อาจารย์ ศึกษานิเทศก์ และผู้ทรงคุณวุฒิในแต่ละสาขาวิชาเป็นผู้ร่าง
ต้นฉบับ และกระทรวงศึกษาธิการได้แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบการเรียนวิชาอาชีพระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้น ขึ้น ทำหน้าที่ตรวจพิจารณาให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขต้นฉบับและกรมวิชาการ
ได้แต่งตั้งคณะทำงานดำเนินการแก้ไขตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฯ เพื่อให้หนังสือดังกล่าวมีประสิทธิภาพ
ใช้ประกอบการเรียนการสอนได้ผลดีตามจุดประสงค์ของหลักสูตร

กรมวิชาการหวังว่า หนังสือนี้จะเป็นประโยชน์แก่ครู นักเรียน และผู้สนใจได้เป็นอย่างดีและขอ
ขอบคุณสำนักงานศึกษาธิการเขต ครู อาจารย์ ศึกษานิเทศก์ คณะกรรมการตรวจสอบการเรียน และ
คณะทำงานที่มีส่วนช่วยให้หนังสือนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

(นายกมล สดประเสริฐ)

รองอธิบดี รักษาการแทน

อธิบดีกรมวิชาการ

๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๒๕

วันที่.....	๒๒ กพ ๒๕๓๓
เลขทะเบียน.....	๙ ๐๔๔๙๖๐๒๔
เลขที่ออกหนังสือ.....	๓ ๗๖๖๓-๒๖

๑.๕๓๖ ๕

สารบัญ

หน้า

ความเป็นมาของการสลักแทงหยวก	๑
ฝึกเขียนลายพื้นปลา พื้นสาม พื้นห้า	๒
การเขียนลายน่องสิงห์	๓
การเขียนลายอก	๓
การร่างลายตัวบนหยวก	๔
เครื่องมือ	๕
ชนิดของหยวก การเก็บรักษาและลอกกาบ	๕
ตอกผูกหยวก	๕
เข็ม	๖
ข้อควรปฏิบัติในการสลักหยวก	๖
การบังคับมีด	๖
การประกอบหยวก	๗

ความเป็นมาของการสลักแท่งหยวก

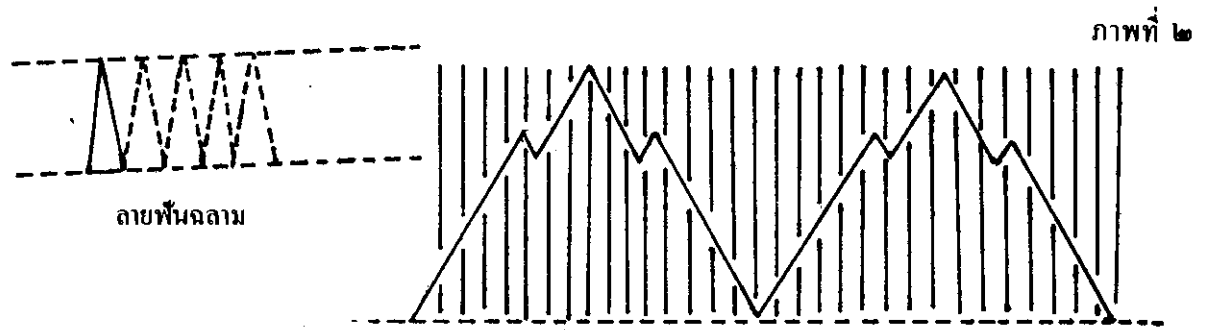
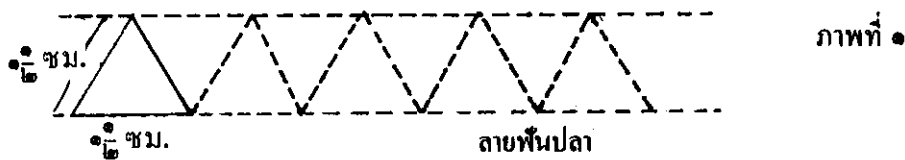
การสลักแท่งหยวกมีมานานแล้วตั้งแต่สมัยโบราณ แต่จะเริ่มต้นในสมัยใดนั้น ไม่พบหลักฐานที่บ้านทึกไว้แน่ชัด คาดว่าในสมัยสุโขทัยก็คงจะมีการใช้หยวกกล้วยเข้าไปประดับประดาตกแต่ง ในงานราชพิธีต่าง ๆ อยู่บ้างแล้ว แต่คงไม่ค่อยจะมากนัก สันนิษฐานเอาจากที่ว่า นางนพพระมาศ เป็นผู้คิดประดิษฐ์กระทงเพื่อใช้ลอย ในวันเพ็ญกลางเดือนสิบสอง และพวกบายสีที่ใช้ในงานมงคลต่าง ๆ นั้น ส่วนใหญ่ทำด้วยใบตอง บ้างเป็นผู้ที่มีปัญญาอันเฉียบแหลมมากตามประวัติศาสตร์ที่กล่าวไว้ คงจะพอมองเห็นคุณประโยชน์ของกาบกล้วยที่จะนำมาสลักเพื่อตกแต่งประกอบงานเหล่านั้น ให้มีคุณค่าขึ้นก็อาจจะเป็นไปได้ และคิดจะถ่ายทอดและสืบต่อกันมาเรื่อย ๆ จนถึงในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น การสลักแท่งหยวกเพื่อใช้ในงานราชพิธีต่าง ๆ ก็เริ่มแพร่หลายจนเห็นได้ชัดเจน เป็นต้นว่าการสลักหยวกเพื่อใช้ประดับเมรุ การสลักแท่งหยวกประดับตั้งรดน้ำในงานพิธีตัดจุก เป็นต้น

ปัจจุบันนี้การสลักแท่งหยวกเริ่มจะหาดูไม่ค่อยได้ เพราะความเจริญในด้านวิทยาศาสตร์มีมากขึ้น คนส่วนใหญ่ต้องการความรวดเร็ว การสลักแท่งหยวกจึงค่อย ๆ หายไป แต่ก็ยังมีอยู่บ้างท้องถิ่น ที่ยังรักษาวัฒนธรรมในด้านนี้ไว้ และกระทำสืบทอดกันมา เช่นในแถบคลองบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร และในแถบชนบททั่ว ๆ ไป พอจะมีช่างมือดี ๆ ที่ยึดอาชีพสลักแท่งหยวกอยู่บ้าง แต่ก็น้อยเต็มที งานส่วนใหญ่ที่ใช้สลักแท่งหยวกประดับตกแต่ง ขณะนี้เห็นจะมีอยู่อย่างเดียวคือ การสลักแท่งหยวกเป็นจิตกาธาน ปัจจุบันวิทยาเขตเพาะช่าง มองเห็นความสำคัญในแขนงวิชานี้ และคิดจะฟื้นฟูและดำรงรักษาไว้ โดยการบรรจุเป็นวิชาให้นักเรียนนักศึกษาได้ศึกษาเล่าเรียนกัน ซึ่งเป็นแนวความคิดที่ดีมาก เพราะเท่ากับเป็นการรักษาวัฒนธรรมประเพณีในด้านนี้ของไทยไว้รอดชาวต่างชาติได้ และยังถือได้ว่าเป็นการธำรงรักษาไว้ซึ่งเอกลักษณ์ของไทยอีกด้วย ส่วนผู้ที่ศึกษาและยึดปฏิบัติจนมีความชำนาญดีแล้วก็อาจยึดเป็นอาชีพได้

ฉะนั้น การนำงานสลักแท่งหยวกมาใช้สอนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ก็เพื่อให้สอดคล้องกับความคิด และเป็นการปูพื้นฐานเพื่อศึกษาในชั้นสูงต่อไป

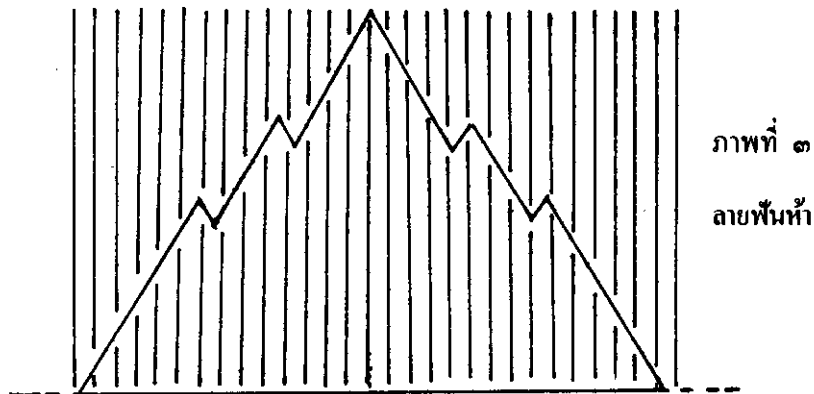
การฝึกเขียนลายพื้นปลา พื้นสาม พื้นห้า

การสลักแทงหยวก เป็นวิชาทักษะที่ต้องการความชำนาญในด้านการฝึกมาก ๆ ถึงจะทำได้ดี ก่อนอื่นต้องฝึกเขียนลายพื้นปลาบนกระดาษ ซึ่งเป็นหลักเบื้องต้นก่อนจึงจะมีความชำนาญคล่องตัวสามารถเขียนฟรีแฮนด์ได้โดยไม่ต้องร่าง และถูกต้องสวยงาม แล้วจึงจะฝึกเขียนลายพื้นสามและลายพื้นห้าต่อไป สัดส่วนโดยประมาณของลายพื้นปลา พื้นสาม และพื้นห้า หนึ่งตัวของพื้นปลาจะมีลักษณะเป็นรูปสามเหลี่ยมด้านเท่า กว้างประมาณด้านละ $๑\frac{๑}{๒}$ ซม. มีจังหวะต่อกันไปเรื่อย ๆ ตามแนวตรงตามภาพที่ ๑ ส่วนพื้นสามจะมีความกว้างของฐานเท่ากับสามตัวของพื้นปลา ด้านอื่นอีกสองด้านมีความยาวเท่าพิงฐานด้วยทั้งสองมีการลดชั้น ดูส่วนการลดชั้นตามภาพที่ ๒ ส่วนลายพื้นห้า ฐานมีความกว้างเท่ากับห้าตัวของพื้นปลา แบบทั้งสองยาวเท่ากับฐานมีการลดชั้นที่แบบ ๒ ครั้ง ดูส่วนตามภาพที่ ๓ เมื่อฝึกเขียนทั้งสามจนมีความชำนาญแล้ว ลองเอามีดตัดลายเหล่านั้น นำมาประกอบดู โดยดึงลายให้สับหว่างกัน จึงจะพอมองเห็นความงามของลายได้

หยวกที่แทงพื้นสามเสร็จแล้วควรถูให้ได้ทั้งซ้ายและขวา

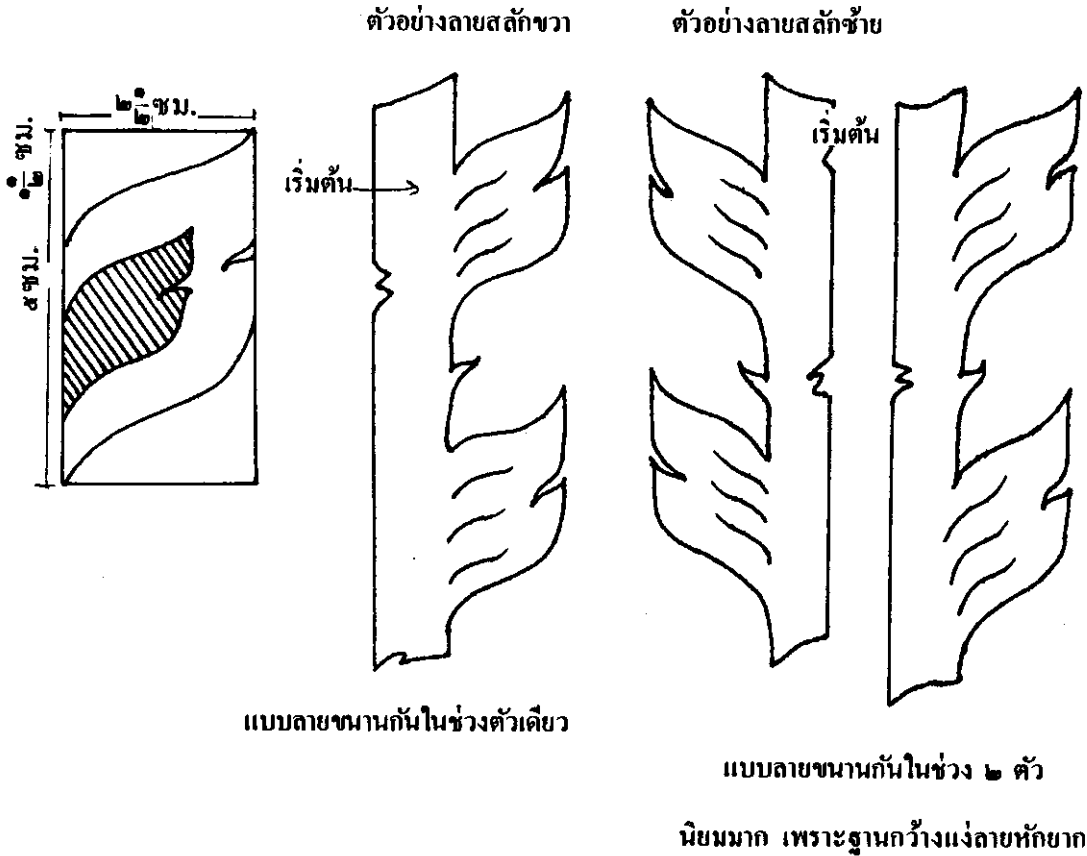
ลายพื้นสาม

หยวกที่แทงพื้นห้าควรถูให้ได้ทั้ง ๒ ด้านซ้ายและขวา

การเขียนลายน่องสิงห์

การเขียนลายน่องสิงห์ แปลกกว่าลายอื่นตรงที่ว่าต้องฝึกเขียนได้ทั้งซ้ายและขวา ก่อนอื่นต้องฝึกบนกระดาษจนชำนาญดีเสียก่อน ฝึกเขียนตามแนวลงเข้าหาตัว จนมีความชำนาญและคล่องตัว ส่วนของตัวน่องสิงห์โดยประมาณดูตามภาพ

การเขียนลายอก

ลายอกนั้นแยกออกเป็นสองชนิดคือ ลายอกเสา และลายอกรัดเกล้า ฟิงส์ล่างฟิงบน สีสด ลายที่นิยมสลักมีอยู่หลายแบบแล้วแต่ช่างจะคิดผูกเอา ฉะนั้นการฝึกเขียนลายอกจึงต้องหัดเขียนตามแบบบนกระดาษก่อน เพื่อให้เกิดความชำนาญและรู้จังหวะของลายบางลาย เมื่อผู้เขียนเกิดความชำนาญอาจจะแตกแยกออกไปอย่างอื่นได้ ลายอกเสาเป็นลายแนวตั้งลายส่วนใหญ่ที่นิยมใช้คือลายกนกเปลว ส่วนลายฟิงและรัดเกล้าเป็นลายหน้ากระดาน ลายที่นิยมส่วนมากเป็นลายด้านขดง่าย ๆ ฟิงส์ล่างฟิงบน และรัดเกล้า เวลาใช้อาจใช้ลายเคียงกันได้ ดูตัวอย่างลายอกในหน้า ๔

การร่างลายลงบนหยวก

การร่างลายลงบนหยวกก่อนการสลักแทงหยวก โดยเฉพาะผู้ที่ฝึกใหม่ ๆ มีความจำเป็นมาก การใช้มีดสลักแทงหยวกเป็นลวดลายนั้นไม่เหมือนกับการเขียนลายด้วยดินสอดำ เพราะมีดจะไหลตามเส้นหยวกทำให้ทำลายนได้ไม่สวย การสลักแทงหยวกตอนแรกหัดจึงต้องมีการร่างลายเสียก่อนด้วยดินสอเมจิก และลงมีดไปตามเส้นลายที่ร่างจนชำนาญแล้วจึงไม่ต้องร่างลาย ข้อสังเกตเล็กน้อย เวลาสลักแทงหยวกต้องหัดสังเกตเส้นลายของหยวกซึ่งเป็นเส้นขนานกันพุดง่าย ๆ ว่าเป็นบรรทัดให้เราสังเกตการสลักลายให้มีจังหวะเท่ากันดูภาพต่อไป

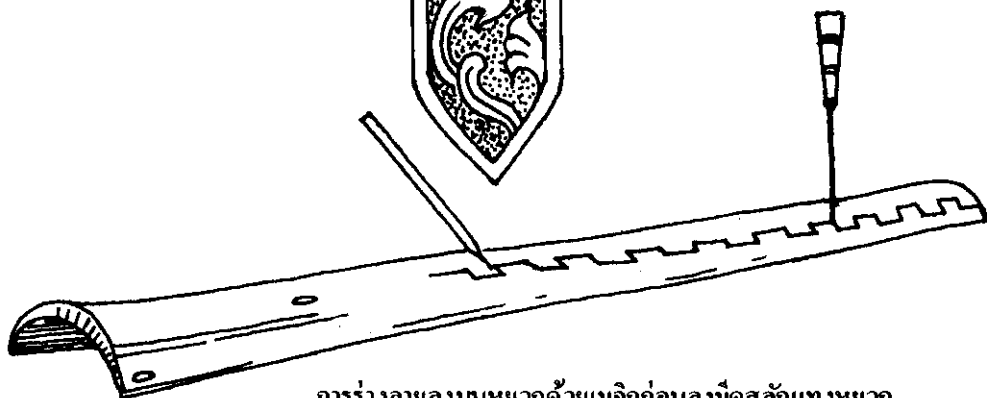

ลายอกรัดเกล้าและลายฟุ้งแบบต่าง ๆ
อาจจะผูกเป็นลายอื่นก็ได้

ลายอกเสาแบบกระหนกเปลวอาจจะผูก
เป็นลายอื่นก็ได้ ควรคำนึงถึงพื้นที่
และลายที่จะใช้กับหยวกด้วย

← ลายอกอีกแบบหนึ่ง (อกเสา)

การร่างลายลงบนหยวกด้วยเมจิกก่อนลงมีดสลักแทงหยวก

เครื่องมือ

เครื่องมือสำหรับสลักแทงหยวกมีลักษณะเป็นมดปลายแหลม ๒ ซม. มี ๒ ชนิด คือ ชนิดสลักพวงกระจิง ซึ่งมีใบมีดกว้างกว่าพวงสลักลายเล็กน้อย กระจิงมีส่วนเป็นเส้นตรงมากใบมีดจะได้ไม่พริวได้ง่าย คือง่ายที่จะบังคับใบมีด ส่วนพวงสลักลายเสาหรือลายหน้ากระดานต้องการความอ่อนช้อน เพราะส่วนใหญ่เป็นเส้นโค้ง จึงต้องใช้ใบมีดเล็กกว่า ความยาวของใบมีดประมาณ ๖ - ๘ ซม. ไม่ค่อยมีขายตามท้องตลาด ต้องจ้างทำเป็นพิเศษ โดยใช้เหล็กอย่างดีทำ

มดปลายแหลม

ชนิดของหยวก การเก็บรักษาและลอกกาบ

หยวกที่ใช้ในการสลักแต่เดิมมาใช้กล้วยตานี หยวกชนิดนี้มีลักษณะอ่อนตัว สลักง่าย ต้นยาวสามารถเลือกหยวกที่จะใช้ได้ตามต้องการ โคนต้นและปลายต้นมีลักษณะใกล้เคียงกัน การประกอบหยวกเป็นหยวกสำเร็จรูป จึงทำได้สวยและง่าย ทุกวันนี้หยวกชนิดนี้หาไม่ค่อยได้ เพราะคนไม่ค่อยปลูกหาว่าเป็นอัมมงคล จึงต้องหันมาใช้หยวกกล้วยธรรมดาแทนแต่ต้องไม่ใช้กล้วยที่ออกเครือ เพราะเป็นกล้วยแก่ สลักยาก ต้องใช้กล้วยที่ยังไม่ออกเครือ เลือกต้นยาว ๆ จึงจะใช้ประโยชน์ได้ การเก็บรักษากล้วยก่อนนำมาสลักต้องนำกล้วยที่ตัดแล้วมาไว้ในร่ม ใช้น้ำรดอยู่เสมอ ๆ หรือจะใช้ผ้าเปียกคลุมก็ได้เพื่อไม่ให้หยวกเหี่ยวเสียก่อน อนึ่งการตัดกล้วยก็ต้องระวังอย่าให้กล้วยช้ำมาก ถ้าผิวช้ำแล้วเวลาตากแห้งด้วยสีจะแลดูไม่สวย เวลาลอกกาบกล้วย เพื่อใช้ในการสลักต้องตัดกล้วยเสียก่อนตามความยาวที่เราต้องการ โดยตัดทั้งโคนและปลายออก ตัดให้ยาวเกินไว้ประมาณ 1 คืบ เพื่อเอาไว้เข้าปากหยวกตอนประกอบบนหยวก การลอกกาบต้องค่อย ๆ ลอกไม่ให้หยวกฉีกหรือหักแล้ววางประกบคู่สลับโคนปลายกัน เหตุที่ต้องสลักโคนปลายนั้น เพราะกันไว้เวลาประกอบหยวกตอนสำเร็จ หยวกที่ประกบจะได้ไม่โตไปข้างหนึ่ง ซึ่งทำให้หยวกสำเร็จแลดูไม่สวย ชั้นของหยวกที่ใช้ได้ดีประมาณกาบที่ ๔ - ๕

ตอกผูกหยวก

ตอกที่ใช้ผูกหยวกเป็นตอกปิ่นมี ๒ ชนิด

๑. ชนิดตอกสองทาง ดูภาพในหน้า ๖ ประกอบ ส่วนหัวของตอกเสียมแหลมแข็ง เพื่อสะดวกตอนเวลาแทงประกอบหยวก

๖

๒. ชนิดดอกธรรมา เพื่อเอาไว้ผูกมัดบางส่วนที่เราต้องการ ดอกทั้งสองชนิดส่วนมากเอาแต่ส่วนผิวของไม้ไผ่เพราะต้องการความแข็งและเหนียว ความยาวของดอกประมาณ ๒ ดอก

ดอกผูกหยวก

เข็ม

เข็มทำด้วยไม้ไผ่รูปลักษณะคล้ายกับเหล็กหมวกยาวประมาณหนึ่งคืบ (ดูภาพประกอบ) ใช้สำหรับไว้เสียบยึดหยวกตอนเข้ามุม

เข็มไม้ไผ่

ข้อควรปฏิบัติในการสลักหยวก

การนั่ง การนั่งสลักแทงหยวกมีความจำเป็นมากต้องฝึกนั่งให้ถูกต้อง เพราะถ้านั่งผิดท่าจะทำให้การสลักแทงหยวกไม่คล่องตัวดูเกะเกะ การนั่งสลักหยวกพวกกลางลง เช่น ลายเส้าหรือออกเส้าควรนั่งเรียงไปกับหยวกหรือนั่งของ ๆ คล่อมหยวก การสลักแทงหยวกจะเป็นไปด้วยความรวดเร็ว การนั่งสลักแทงหยวกซึ่งเป็นลายหน้ากระดานควรนั่งขวางหยวกเพื่อสะดวกในการสังเกตลาย

การบังคับมือ

มิดที่ใช้สำหรับสลักแทงหยวกเป็นมิดสองคม เราจึงควรฝึกใช้ให้ได้ทั้งสองคม โดยฝึกการพลิกมือให้คล่องตัว มิดต้องตั้งฉากอยู่เสมอ เพราะหยวกที่สลักนั้นซ้อนกันอยู่ ถ้ามือไม่ตั้งฉากลายหยวกอันล่างจะมีลักษณะผ่านบวบ ซึ่งไม่สวย นอกจากนั้นต้องบังคับมือให้ไปตามลายที่ร่างไว้ให้ได้ จนคล่องตัวดีแล้วจึงค่อยหัดลงมิดสลักหยวกโดยไม่ต้องร่างลาย

ลายที่ควรฝึกก่อน การฝึกสลักหยวกลายพื้นปลานั้นถือได้ว่าเป็นครูเลยทีเดียว ต้องฝึกก่อน หัดสลักให้มีความชำนาญจริง ๆ พื้นต้องเท่ากันได้จึงหะมีระเบียบเป็นแนวเส้นตรง เมื่อชำนาญลายพื้นปลาแล้วลายอื่นก็คงจะไม่ยากดูตามขั้นตอน การฝึกเขียนลายควรทราบว่ายลายไหนควรฝึกก่อน

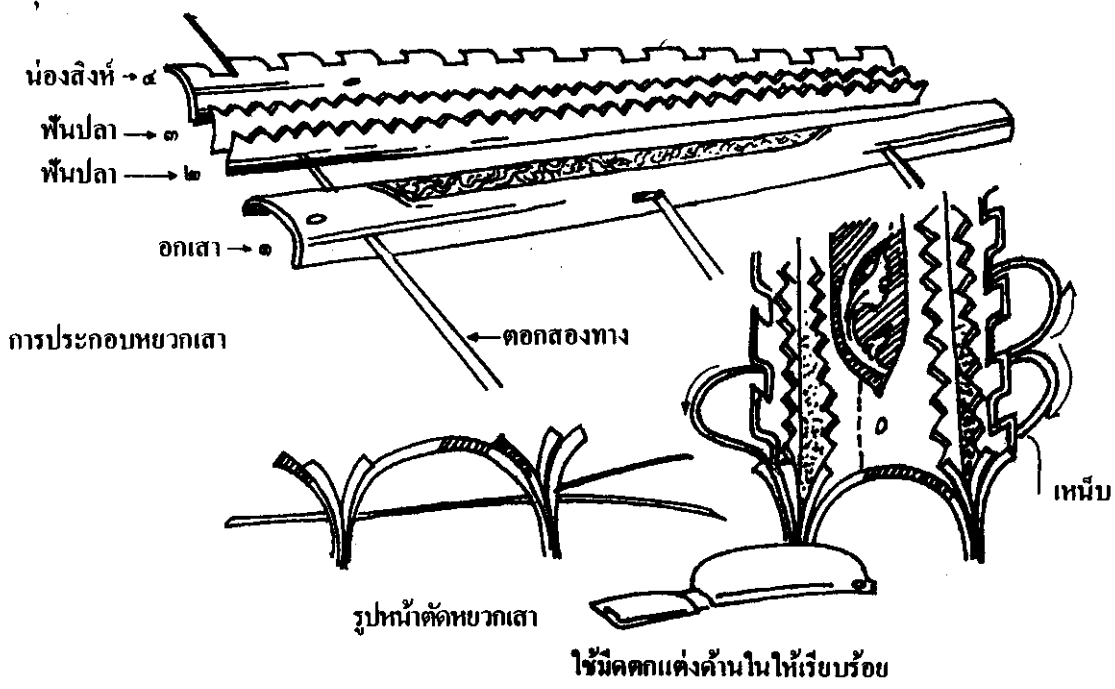
การประกอบหยา

เสา ดูขั้นตอนตามภาพในหน้า ๘

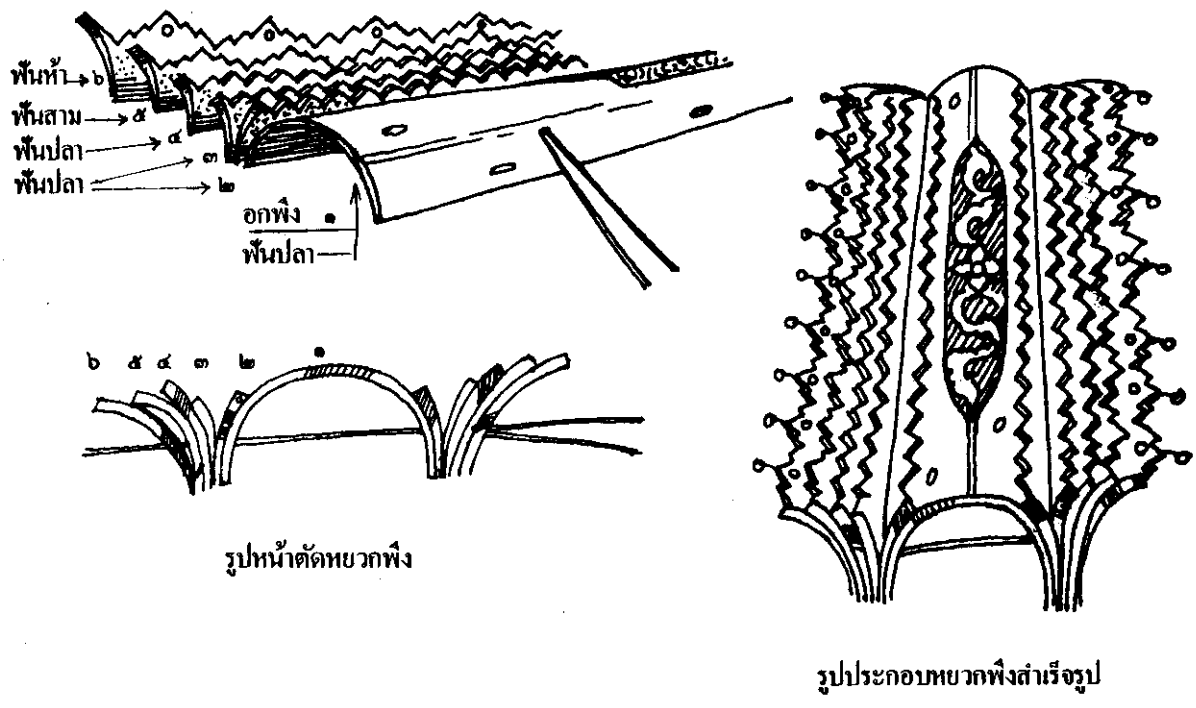
รัดเกล้าและพียง ดูขั้นตอนตามภาพในหน้า ๘

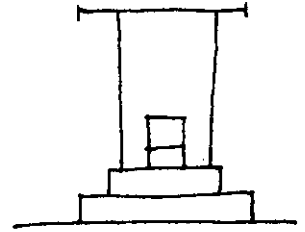
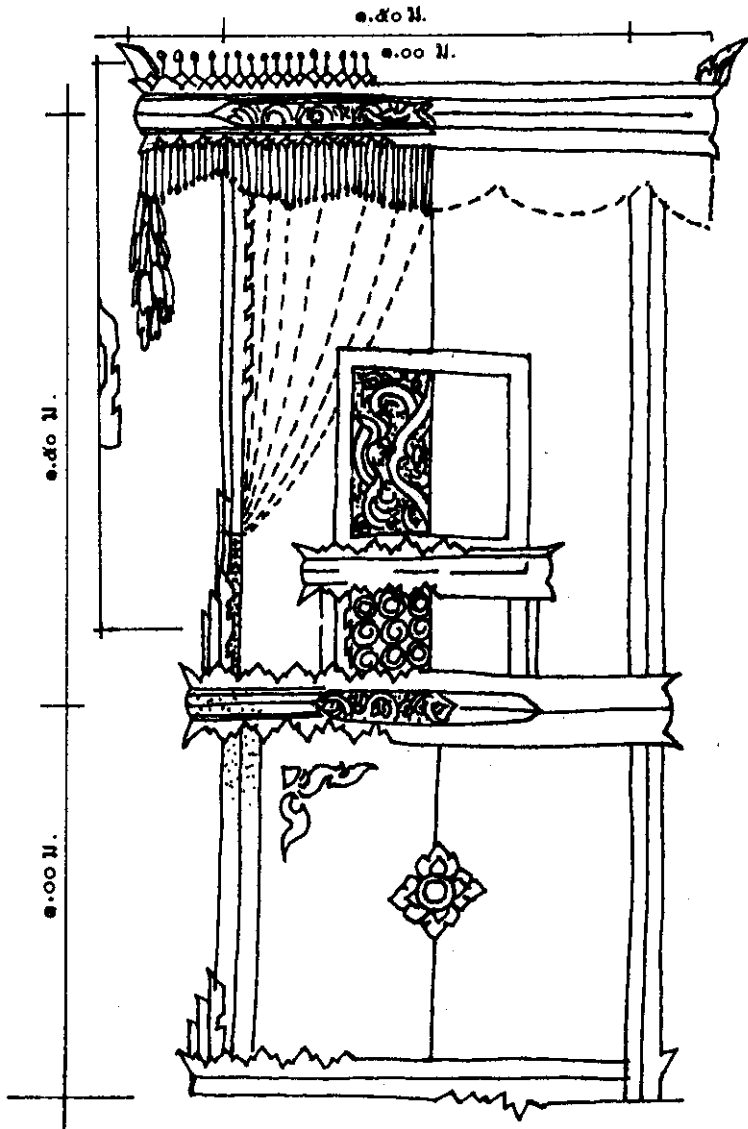
การประกอบหยา นั้นเราใช้ตอกสองหางผูกมัด ดูตามภาพในหน้า ๘

การตกแต่งสี สีที่ใช้ในการตกแต่งนั้นส่วนใหญ่ใช้สีน้ำ แต่ที่นิยมใช้กันอยู่ทุกวันนี้ส่วนใหญ่เป็นสีย้อมขนม ก่อนที่จะแกะลายหยาออก เราใช้สีตกแต่งก่อนโดยเอาแปรงจุ่มสีน้ำที่ผสมไว้ทาไปบนลายลายที่สลัก ใช้สีตามต้องการ เมื่อทาเสร็จแล้วจึงค่อยแกะลายออกและนำหยาเหล่านั้นมาประกอบกันได้

การประกอบหวกวัดเกล้าและฟิง

แบบจิตกาธานลคชั้น

ลายพินห้าและพินสาม

จิตกาธาน ด้านสกัด
 ด้านยาวต้องแล้วแต่จะเป็นศพสดหรือศพแห้ง
 ศพสดด้านยาววัดเกล้า ๒.๕๐ ม. ลดข้างละ ๒.๕ ซม.

รายนามผู้จัดทำ

เขตการศึกษา ๖

นายสำเร็จ	ศรจิตติ
นายสันหัด	มณีศิริ
นายวีระ	นาคทอง
นายประสิทธิ์	รัตนปัญญา
นายพิศิษฐ์	สุริยกานต์
นายชม	เฮงสี
นายณรงค์	วีระพงษ์
นายอรรคพล	ยิสาร
นายบรรจง	บุญการี
นายอภิชาติ	อัมพวา
นางสาวอุบลรัตน์	สันทาย
นางสาวสุรีย์ศรี	สอนรักษ์
นายนิธิ	แสนบุญเวช

เขตการศึกษา ๘

นายชวน	บุญแสนแพน
นายบุญเหลือ	เหล่าพร
นายชาติสยาม	ศรีธาวีรัตน์
นายวิชัย	กงคัม
นายธีระพงศ์	สารภัญญ์

รายนามคณะกรรมการตรวจสอบการเรียนวิชาอาชีพ หมวดศิลปะและหัตถกรรม

๑. นายเจนจิตต์	คุณทลบุตร	ประธาน
๒. นายบัณฑิต	พลาววงศ์	กรรมการ
๓. นายสนิท	บุบปฤกษ์	กรรมการ
๔. นายเบญจะ	สัยงูร	กรรมการ
๕. นายสุจวิต	หิรัญกุล	กรรมการ
๖. นายสำเร็จ	พันธ์สนิท	กรรมการ
๗. นายอุทัย	โพธิ์ศรีทอง	กรรมการ
๘. นายมนัส	ณ เชียงใหม่	กรรมการ
๙. นายสุธรรม	ศิรินทร์วรเวทย์	กรรมการ
๑๐. นายสมทรง	เวียงอำพล	กรรมการ
๑๑. นางพิศวง	ไพฑูรย์	กรรมการ
๑๒. นายอุดม	นัยชิต	กรรมการ
๑๓. นายมานะ	แก้วดี	กรรมการ
๑๔. นายบุญเลิศ	บุตรขาว	กรรมการ
๑๕. นายสุวัฒน์	เกสรกุล	กรรมการและเลขานุการ

รายนามคณะทำงานปรับปรุงสื่อการเรียนวิชาอาชีพ

๑. นางกาญจนา	ชัยภูชะโต	
๒. นางอารีรัตน์	วัฒนสิน	
๓. นายกนก	บุญโพธิ์แก้ว	
๔. ว่าที่ ร.ต. ผ่อง	เทพช่วย	
๕. นางสาวสมร	ยุวนิมิ	
๖. นางสุภาภรณ์	คำรัตน์	
๗. นายณรงค์	แก้วสว่าง	
๘. นายเอนก	รัตน์ปิยะภรณ์	
๙. ว่าที่ ร.ต. สันหัด	สัตยายุทธ์	เลขานุการ

